

Kairen hareazko gaztelua

Bazen behin Kai izeneko mutil txiki bat. Kaik hiru urte zituen eta egunero gauza berriak aurkitzea maite zuen.

Goiz eguzkitsu batean, Kairen amak esan zuen:
“Gaur hondartzara goaz!”

Kairi begiak zabaldu zitzaizkion eta distira egiten zioten. Oso hunkituta zegoen! Txapela eta txankletak jantzi eta baldea eta pala hartu zituen.

Hondartzara iritsi zirenean, Kaik harea sentitu zuen oinen azpian. Biguna eta beroa zen! Barre egin eta poliki-poliki itsasorantz korrika hasi zen.

“Begira, ama! Ura!” oihu egin zuen hunkituta.

Olatuek zipriztindu eta kili-kili egiten zioten oinetan. Kaik barre egiten zuen ura joan eta etorri zen bakoitzean.

Gero, harean eseri eta hareazko gaztelu bat eraikitzen hasi zen. Baldea hareaz bete eta kontu handiz irauli zuen.

“Nire gaztelua da!” esan zuen harro.

Itsas maskor txiki eta ederrak ere aurkitu zituen. Batzuk zuriak ziren, beste batzuk arrosak. Altxor bat bezala gorde zituen.

Eguzkia sartzen hasi zenean, Kai pixka bat nekatuta zegoen, baina oso pozik. Abenturaz betetako eguna izan zen.

Etxera bidean, irribarrez esan zuen:
“Bihar hondartzara itzuliko gara?”

Eta, begiak itxi zituenean, olatuez, hareazko gazteluez eta itsas maskor distiratsuez amestu zuen.